

ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α' Κορινθ. ιδ' 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ, ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμὸς τεύχους 11 • Ὀκτώβριος 2017

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

- **Κείμενο Α':** Ὁ Ὅσιος Νεῖλος ὁ Καλαβρὸς (910-1004)
Ὁ σοφὸς Διδάσκαλος καὶ Παιδαγωγὸς
- **Κείμενο Β':** Ἡ παράδοξος μελέτη τῆς Καινῆς Διαθήκης
Ἡ ἱστορία μιᾶς σύγχρονης ἀφανοῦς ἀγίας
- **Κείμενο Γ':** Μαρτυρία μιᾶς ἀγωνιζομένης Χριστιανῆς μητέρας
Χαρούμενη στάση ζωῆς στὶς ἐυεργεσίες τοῦ Θεοῦ
- **Κείμενο Δ':** Ἡ προσευχὴ χωρὶς ὑπομονὴ καὶ ἀγάπη
Ἡ Μοναχὴ Ἀναστασία καὶ ἡ δόκιμη Βέρα
- **Κείμενο Ε':** Ἡ θεραπευτικὴ μέθοδος τῶν Ἁγίων Γερόντων
Ἡ ζηλοτυπία τῆς Γρουσάτκα καὶ ἡ ἀνυπομονησία στὴν συκοφαντία
- **Κείμενο ς':** Θαυμαστὴ ἀποκάλυψη
Ὁ ἀπρόσεκτος λόγος ἀφελοῦς Μοναχοῦ...
- **Κείμενο ζ':**
Ἄς ἐτοιμαζώμαστε γιὰ τὴν Πανήγυρι τῶν Ἁγίων
- **Κείμενο η':**
Λίγη εὐαισθησία, λίγη καλωσύνη...
- **Κείμενο θ':**
Οἱ δαίμονες ὑπενθυμίζουν τὶς ἀνεξομολόγητες ἀμαρτίες

Ὁ Ὅσιος Νεῖλος ὁ Καλαβρὸς (910-1004)

Ὁ σοφὸς Διδάσκαλος καὶ Παιδαγωγὸς*

«Ἐκάστω πρὸς τὸ πάθος, καὶ τὸ ἔμπλαστρον ἐπετίθει»

Φῶς καὶ ἄλας ὄχι μόνον τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑποτακτικούς του προσπαθοῦσε νὰ καταστήσῃ, ἀκούγοντας ἀπὸ τὸν Σωτῆρα ὅτι: «Σεῖς εἴσθε τὸ φῶς καὶ τὸ ἄλας τῆς γῆς».

Πολλὲς φορές δηλαδὴ, ἐὰν κάπου εὑρίσκε κανένα ἀπόφθεγμα ἢ γνωμικὸ ἢ τροπάριο ἀπὸ τοὺς κανόνας ποὺ νὰ μιλοῦσε γιὰ διόρθωσι ἡθους, καλοῦσε τοὺς Ἀδελφοὺς καὶ τοὺς τὰ μοίραζε σὰν κάποια κληρονομία γιὰ νὰ τὰ ἀποστηθίσουν.

Καὶ σὲ ἐκείνους ποὺμποροῦσαν ἔδινε τὰ δύσκολα, στοὺς πιὸ ἀπλοὺς τὰ εὐκόλα καὶ στὸν καθένα, ἀνάλογα μὲ τὸ πάθος ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐνικάτο, ἔβαζε ἐπάνω τὸ ἔμπλαστρο τοῦ μαθήματος.

Παραδείγματος χάριν, ἐὰν κανεὶς ἦταν γαστρίμαργος, τοῦ ἔδινε τὰ περὶ ἐγκρατείας· ἐὰν ἦταν λάγνος, τὰ περὶ ἀγνότητος· ἐὰν κενόδοξος, τὰ περὶ ταπεινοφροσύνης· ἐὰν κανεὶς ἦταν πολυλογᾶς καὶ φιλόνεικος, τοῦ ἔδινε τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου.

Ἐὰν ὅμως κάποιος ἦταν δύσκολος στὴν μάθησι καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἀπομνημονεύσῃ, τοῦ ἔγραφε τὸ χωρίο σὲ ἓνα κομμάτι χαρτὶ καὶ τὸ κρεμοῦσε στὸν λαϊμὸ ἢ στὸ χέρι του μέχρις ὅτου τὸ ἀποστήθιζε.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἔκανε ὁ τρισμακάριστος τοὺς μουγγοὺς νὰ ὀμιλοῦν καὶ τοὺς κωφοὺς νὰ ἀκούουν καὶ τοὺς τυφλοὺς νὰ βλέπουν· τοὺς ἀγροίκους καθιστοῦσε θεολόγους καὶ τοὺς ἄλλοτε κτηνοτρόφους διδασκάλους τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ πολλοὺς ἀπήλλαξε ἀπὸ φοβερὰ δαιμόνια, πιὸ πολλοὺς ὅμως ἀπὸ ἀκάθαρτα πάθη καὶ ἀνάρμοστες συνήθειες· καὶ εἶναι πιὸ σπουδαῖο τὸ δεύτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο...

(*) Ὁ Ὅσιος Νεῖλος ὁ Καλαβρὸς, σελ. 359, ἐκδόσεις Ἱεροῦ Κοινοβίου Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἔκδοσις δευτέρα, Ὀρμύλια 2002. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Ἡ παράδοξος μελέτη τῆς Καινῆς Διαθήκης

Ἡ συγκλονιστικὴ ἱστορία μιας σύγχρονης ἀφανοῦς ἀγίας*

Ἡ τυφλὴ Ἀσπασία

Σὲ μία κομόπολι τῆς Βορείου Ἑλλάδος ζοῦσε μία κοπέλα τυφλή, ὀνόματι Ἀσπασία.

Ἦταν ὄρφανή, πολὺ φτωχὴ καὶ ἐγκαταλελειμμένη ἀπ' ὄλους, γι' αὐτὸ μεγάλωσε χωρὶς νὰ μπορέση νὰ μάθῃ γράμματα.

Ἦταν περίπου 18-20 ἐτῶν, ὅταν πέρασε κάποιος Ἱεροκῆρυκας τῆς Μητροπολιτικῆς Περιφέρειας καὶ τὴν εἶδε, τὴν πῆρε μαζί του καὶ τὴν ἔβαλε στὴν Σχολὴ Τυφλῶν στὴν Θεσσαλονίκη καὶ ἔτσι ἔμαθε ἀνάγνωσι διὰ τῆς ἀφῆς κατὰ τὸ σύστημα τῶν τυφλῶν. Ἐν συνεχείᾳ, ἀφοῦ ἔμαθε καλῶς νὰ διαβάζῃ, τῆς χάρισε καὶ μία Καινὴ Διαθήκη, γραμμένη στὴν ἴδια γλῶσσα, στὴν γλῶσσα τῶν τυφλῶν.

Ἄρχισε λοιπὸν ἡ κοπέλα νὰ τὴν διαβάζῃ ψηλαφώντας τὴν μὲ τὰ δάκτυλα καὶ ὅσο τὴν μελετοῦσε τόσο μάθαινε ποιὸς ἦταν ὁ Χριστὸς καὶ τί ἔκανε γιὰ αὐτὴν προσωπικὰ καθὼς καὶ γιὰ ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Καὶ ὅσο μάθαινε, τόσο γαλήνευε καὶ εἰρήνευε ἡ ταραγμένη τῆς καρδιά.

Ὁ πόνος ἀπὸ τὰ βασανιστικὰ χρόνια ποὺ πέρασε, μαλάκωσε μέσα ἀπὸ τὴν μελέτη τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ ἡ Ἀσπασία γέμισε ἀπὸ χαρὰ καὶ εἰρήνη. Πλημμύρισε ἀπὸ εὐτυχία. «**Β**ρῆκα τὴν χαρὰ», ἔλεγε. «**Τ**ώρα ἀνοίξαν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου καὶ ἂν λείπουν τὰ μάτια τοῦ σώματος, δὲν με πειράζει... **Μ**ὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μπορῶ νὰ δῶ ὅλο τὸν κόσμο...».

Ἐβλεπε τὸ Φῶς τοῦ Θεοῦ σὲ κάθε Θεία Λειτουργία καὶ ἐχαίρετο...

* * *

Κάποτε ὅμως ἔπαθε μία φοβερὴ δερματικὴ νόσο ποὺ ἐπρόσβαλε ἀκόμη καὶ τὰ χέρια τῆς, τὰ ὁποῖα «κἀήκαν», μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χάσῃ ἀπὸ τὰ δάκτυλά τῆς τὴν ἀφή... Δὲν μποροῦσε πλέον νὰ ψηλαφήσῃ τὴν Ἁγία Γραφή οὔτε καὶ κανένα ἄλλο ἱερὸ βιβλίο...

Ἡ λύπη τῆς καὶ ὁ πόνος τῆς ἦταν ἀπερίγραπτος. Ἐκλαιγε μέρα-νύκτα... Ἐἶχε χάσει τὴν δυνατότητα νὰ παίρνῃ δύναμι καὶ χαρὰ μέσα ἀπὸ τὸ ἅγιο Βιβλίο. Τῆς ἔμεινε ὅμως ἡ προσευχή: «**Κ**ύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με».

Ἐκανε λοιπὸν πολλὴ προσευχὴ γιὰ νὰ δώσῃ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μία καλὴ λύσι.

Καὶ ὁ Θεὸς ἀπάντησε...

Μία ἡμέρα πῆρε μὲ λαχτάρια τὸ ἱερὸ Βιβλίο, τὴν Καινὴ Διαθήκη, καὶ τὸ ἔφερε στὸ στόμα τῆς, γιὰ νὰ ἀσπασθῇ τὰ γράμματά του, ποὺ αὐτὰ τὰ γράμματα, μᾶς μεταφέρουν τὴν σοφία τοῦ Θεοῦ, τὴν λύτρωσι καὶ σωτηρία.

Καὶ τότε ἀνακάλυψε κάτι παράξενο: κατάλαβε ὅτι μποροῦσε νὰ διαβάζῃ τὴν γραφὴ τῶν τυφλῶν μὲ τὰ χεῖλη τῆς! Τῆς Ἀσπασίας ἡ ζωὴ πάλι γέμισε χαρὰ, τὴν ὁποία τῆς ἔδινε ἡ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Καὶ μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν παράδοξη μελέτη, ἦλθε ἡ δοξολογία, ἦλθε ἡ εὐχαριστία, ἦλθε ἡ ζῶσα προσευχή!

Μελετοῦσε καὶ ὕστερα ἔκανε προσευχὴ μετὰ δακρῶν γιὰ ὅσους εἶχαν τὰ ἴδια προβλήματα μὲ σωματικὲς ἀναπηρίες καὶ ἀσθένειες καὶ ἰδιαίτερος προσευχὴ γιὰ ὅσους ἦσαν τυφλοὶ στὴν ψυχὴ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία...

Μὲ τὴν προσευχὴ τῆς ἔβλεπε τὸν Θρόνο τοῦ Θεοῦ καὶ Τὸν παρακαλοῦσε καὶ Τὸν ἰκέτευε γιὰ τοὺς πτωχοὺς, τὰ ὄρφανά, τοὺς ἀνέργους, τοὺς ἀστέγους, γιὰ ὄλους τοὺς ἀσθενεῖς. **Γ**ιὰ τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς κακοὺς, γιὰ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τοὺς πονηροὺς, γιὰ τοὺς δικαίους καὶ τοὺς ἀδικουμένους, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἐκεῖνους ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀδικοῦν τὸν κόσμο... γιὰ τοὺς ἄρχοντες καὶ τοὺς ἀρχομένους. **Ὅ**λοι τοὺς νὰ φωτισθοῦν καὶ ὅλοι τοὺς νὰ δοῦν τὸ Φῶς τὸ ἀληθινό, τὸν Χριστό, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου!

* * *

Κάποτε, ἀρρώστησε βαρεῖα. Ἐξωμολογήθηκε γιὰ τελευταία φορὰ καὶ κοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. **Ζ**ήτησε τὴν Καινὴ Διαθήκη, εἶπε νὰ τὴν ἀνοίξουν καὶ ἀνοικτὴ νὰ τὴν ἀκουμπήσουν στὰ χεῖλη τῆς.

Ἄπλωσε τὰ χέρια τῆς ἡ Ἀσπασία καὶ τὴν κράτησε γερά, ἀλλὰ ξεψυχισμένα. **Ο**ἱ οικεῖοι τῆς κατὰ Θεία Πρόνοια τὴν ἀνοίξαν στὸ Ἀ κεφάλαιο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου.

Ἐπαναλαμβάνοντας συνεχῶς τὸ «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν», ἡ Ἀσπασία παρέδωσε τὸ πνεῦμα τῆς καὶ ἡ ψυχούλα τῆς πέταξε ψηλὰ στὸν οὐρανό, ἐνῶ συγχρόνως πλημμύρισε τὸ δωμάτιό τῆς μὲ ἄρρητη γλυκύτατη εὐωδία!...

Εἶναι καὶ αὐτὴ μία ἀφανὴς ἀγία!...

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστόπουλου, Οἱ Ἀναβαθμοὶ στὴν ἐν Χριστῷ Πορεία, σελ. 68-69, Πειραιᾶς 2011. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Χαρούμενη στάση ζωής στις εύεργεσίες του Θεού*

Μαρτυρία μιάς αγωνιζομένης Χριστιανής
από τις ΗΠΑ που δημοσιεύθηκε
στο «Wonder»

Ως Καθηγήτρια στο Γυμνάσιο, έχω την εύλογια να αναπτύξω σχέσεις εμπιστοσύνης με μαθητές και μαθήτριες.

Μία από τις μαθήτρίες μου, ένα προσευχόμενο παιδί,

με άνοιχτη όμολογία στον κύκλο των συμμαθητών της για τον Χριστό, με ρώτησε κάποια φορά: «Πώς διατηρείτε τον Θεό στην καθημερινή σας ζωή, Κυρία;».

Σκέφθηκα, τις φορές που πραγματικά Τόν είχα στο μυαλό μου και βρήκα ότι αυτό συνέβαινε, όταν απλά έλεγα: «εύχαριστώ!».

Θυμήθηκα την «Άσκητική της Αγάπης», στην οποία δίνεται τόση σημασία στην εύχαριστία, σαν μία έκφραση χαράς στον Κύριο.

Όταν πραγματικά συνειδητοποιούμε τα δώρα του Θεού, δεν έχουμε τον χρόνο να ρωτήσουμε τίποτα. Προχωρούμε και λέμε: «Εύχαριστώ!», «Εύχαριστώ!», «Εύχαριστώ!», «Εύχαριστώ!». Βλέπουμε έναν άνθρωπο, «Εύχαριστώ!»· ένα λουλούδι, «Εύχαριστώ!»· ένα ποτήρι γάλα, «Εύχαριστώ!»...
Εύχαριστώ για κάθε τι, Θεέ μου...

Μία τέτοια χαρά μπαίνει στην ζωή μας και πολλοί, ακόμα και εκείνοι που είναι κοντά μας, δεν καταλαβαίνουν τι είναι όλο αυτό που μας κάνει τελικά χαρούμενους όλη την ημέρα. Όταν ζούσα στην Αγγλία, μερικές φορές οι άνθρωποι με ρωτούσαν: «Τί σου συμβαίνει και είσαι έτσι χαρούμενη;». «Γιατί είμαι ζωντανή και σās βλέπω!», τούς άπαντούσα...

Η μητέρα Τζουλιάννα Σμέμαν είπε κάτι σχετικό με αυτό στην Όμιλία της: «Η χαρά της Διακονίας», σε έκπομπή στο Ancient Faith Radio: «Αδειάστε τους εαυτούς σας και γίνετε ευγνώμονες στον Θεό, γιατί είσθε ζωντανοί, για το πρωϊνό που ζείτε, για μία ημέρα, για μία λιακάδα, ακόμα και για την μοναξιά σας».

Ο καθένας μας μπορεί πάντοτε να βρει κάτι, για να αποδώσει γι' αυτό το ελάχιστο την ευγνωμοσύνη του στον Χριστό μας, ακόμα και για τα προβλήματα, τις αντιξοότητες και τα βάσανα, γιατί και αυτά μας δυναμώνουν, μās φέρνουν σε μετάνοια, μās φωτίζουν.

Μήπως ό χρόνος που ζούμε δεν είναι μεγάλο δώρο πολλών εύχαριστιών! Πρέπει, όμως, να το πιστέψουμε πιά, πώς τίποτα δεν προέρχεται από εμάς.

* * *

Της μαθήτριάς μου ή έρώτηση με γύρισε λίγο πίσω, σε μία φάση της ζωής μου, που νοιαζόμουν πολύ για τον εαυτό μου.

Ήμουν πάντα άπασχολημένη και με πολλές υποχρεώσεις, με πράγματα, βέβαια, που με ενδιέφεραν από την διδασκαλία μου στο σχολείο, μέχρι να παίρνω μαθήματα για μεταπτυχιακό, μέχρι δραστηριότητες με τους νέους της ένορίας, με έναν σύζυγο και με πολλά άλλα. Υπήρχε ένας σκοπός στην ζωή μου, όταν έκανα όλα αυτά τα πράγματα που δεν με προβλημάτιζαν, δεν μου έφερναν καμμία δυσκολία. Δεν τὸ καταλάβαινα τότε, αλλά δεν απέδιδα στον Θεό τίποτε από όλα αυτά. Στριζόμουν αποκλειστικά στον εαυτό μου και αυτό μου έφερνε ένα άγχος, μία νευρικότητα. Δεν κράτησε εύτυχως πολύ και μία ήσυχη ημέρα που γύριζα σπίτι από κάποιες ώρες διδασκαλίας, ο Θεός με άφησε να καταλάβω ότι κάτι χανόταν στην ζωή μου και αναγνώρισα ότι ήταν Αυτός.

Μπήκα πιά στο νόημα, ότι χρειαζόταν να έναποθέσω στον Θεό τὰ πάντα και να μην κάνω πράγματα μόνο για τον εαυτό μου πιά.

Χωρίς εμπιστοσύνη και ευγνωμοσύνη σε Έκεϊνον, πέφτουμε σε μεγάλο εγωϊσμό και ξεχνάμε έντελως από που προέρχονται όλα, εύχαριστα και δυσάρεστα, και πόσο εμείς έχουμε συντελέσει σε αυτά...

Άρχισα να κάνω «βρεφικούς βηματισμούς». Να προσεύχομαι πριν και μετά από κάθε δραστηριότητά μου, ανεξαρτήτως των δυσκολιών που μπορεί να έμπεριείχαν, και να εύχαριστώ τον Θεό που μου έφερνε κάποιες εύκαιρίες, που μου άνοιγε με τον δικό Του τρόπο τὰ μάτια της ψυχής μου... Άρχισα να αναγνωρίζω ότι ήμουν ένα τίποτα και ο Θεός τὰ πάντα.

Ο Άγιος Δωρόθεος Γάζης λέει:

«Δεν είμαι καλός σε αυτό, αλλά πιστεύω ότι θα γίνω, όταν εύχαριστώ τον Θεό ακόμα και για τὰ ελάχιστα πράγματα της ζωής που μου δίνει».

* * *

Αύτη ήταν ή απάντηση που έδωσα στην μαθήτριά μου: «Βλέπεις», της λέω, «με την δική σου καθόλου τυχαία έρώτηση κατάλαβα την αξία της εμπιστοσύνης και ευγνωμοσύνης μου στον Θεό, να συνδέσω κάποιες στιγμές στην ζωή μου, να βρω βαθύτερο νόημα, αληθινή έμπειρία με την έννοια της χαράς και τὸ “Εύχαριστώ” στον Θεό για την επανένωσή μου με Αυτόν. Χρειάζεται να Τόν εύχαριστούμε για τὸ κάθε τι και πάντοτε να Του αναθέτουμε τὰ πάντα».

(*) Έφημ. «Χριστιανική», αριθμ. φ. 885(1.198)/17.1.2013, σελ. 4. • Έπιμέλ. ήμετ.

Ἡ Ἡγουμένη Σεραφεῖμα συμπαθοῦσε τὴν Ἀναστασία**. Τὴν ἐκτιμοῦσε τόσο γιὰ τὴν ἀσκητικὴ ζωὴ της ὅσο καὶ γιὰ τὴν βοήθεια ποὺ ἔδινε μὲ τὶς προσευχὲς της σὲ ἐκείνους ποὺ εἶχαν ἀνάγκη καὶ κατέφευγαν σὲ αὐτήν. **Ἔτσι** μὲ προθυμία τῆς παραχώρησε μία κοπέλλα, τὴν δόκιμη Βέρα, ποὺ εἶχε στὴν πλάτη της καμπούρα.

Ἡ κοπέλλα αὐτὴ ὅμως ἀποδείχθηκε πῶς ἦταν πολὺ θεληματάρη καὶ πεισματάρη. Προσπαθοῦσε νὰ κάνει πράγματα ὅχι ὅπως ἔπρεπε νὰ γίνονται ἢ ὅπως τῆς ζητοῦσε ἡ Ἀναστασία. **Μερικὲς** φορὲς ἐνεργοῦσε κατὰ τρόπο τελειῶς ἄπρεπο.

Ἀκόμα καὶ ἡ Ἀναστασία, ποὺ ἤξερε νὰ ξεπερνᾶει ὅλες τὶς δυσκολίες τῆς ἐρημικῆς ζωῆς καὶ νὰ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ δίχτυα τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, συχνὰ ἐπεφτε σὲ πειρασμό.

Τὰ χεῖλη της πρόσφεραν στὸν Θεὸ πικρὴ προσευχὴ γιὰ τὴν πεισματάρη Βέρα. **Ζητοῦσε** ἀπὸ τὸν Κύριό της νὰ φωτίσει τὴν Βέρα καὶ νὰ τὴν ἐλευθερώσει ἀπὸ τὴν ἀναίδειά της καὶ τὸν κυνισμό της. **Ζητοῦσε** ἀκόμα νὰ τὴν ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν δόκιμη αὐτή.

Στὸ Μοναστήρι ἡ Ἀναστασία ἦταν νέα. **Δὲν** εἶχε τὸ θάρρος νὰ ζητήσει ἀπὸ τὴν Ἡγουμένη νὰ ἀπομακρύνει ἀπὸ κοντὰ της τὴν Βέρα ἢ ἀκόμη καὶ νὰ παραπονεθεῖ γιὰ αὐτήν.

***

Κάποτε ποὺ στὴν προσευχὴ της ἀναφερόταν σὲ αὐτὸ τὸ θέμα, ἐμφανίσθηκε μπροστά

Ἡ προσευχὴ χωρὶς ὑπομονὴ καὶ ἀγάπη

Ἡ ἐνάρετη Μοναχὴ Ἀναστασία καὶ οἱ παραξενιὲς τῆς δόκιμης Βέρας*

της ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ. **Κρατοῦσε** ἓνα πύρινο ξίφος καὶ τῆς εἶπε μὲ ὕφος ἀπειλητικό:

- **Μὲ** αὐτὸν τὸν τρόπο πρέπει νὰ προσεύχονται οἱ ἄνθρωποι στὸ Θεὸ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης:

Ἡ Ἀναστασία αἰσθάνθηκε μεγάλη ταραχὴ καὶ τρόμο. **Τὸ** μόνο ποὺ μπόρεσε νὰ ἀρθρώσει ἦταν:

- **Πατερούλη,** Ἀρχάγγελε Μιχαήλ, δὲν θὰ τὸ ξανακάνω. **Λυπήσου** με!

Καὶ τὸν εἶδε νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ κοντὰ της ψάλλοντας:

- **Δόξα** ἐν ὑψίστοις Θεῶ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη...

Ἡ Ἀναστασία ἔπεσε ἀναίσθητη καὶ ἀρρώστησε τόσο βαριά, ποὺ φαινόταν πῶς θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ ξαναγίνει καλά.

Μόλις ἡ Παρασκευὴ Κότοβα διαπίστωσε πῶς ἡ Ἀναστασία ἦταν ἄρρωστη, ἔτρεξε κοντὰ της.

Ἦταν βράδυ καὶ μόλις ἔφθασε στὴν πόρτα της κοντοστάθηκε. **Ἀπὸ** ἐκεῖ μποροῦσε νὰ βλέπει καθαρὰ τὴν ἄρρωστη.

Ὁλόγυρά της ἦταν Μοναχὲς. **Ἀκόμα** καὶ ἡ Ἡγουμένη βρισκόταν ἐκεῖ. **Μόλις** εἶδε τὴν Παρασκευή,

Ἡ θεραπευτικὴ μέθοδος τῶν Ἁγίων Γερόντων*

Ἡ ζηλοτυπία τῆς Γρουσάτκα καὶ ἡ ἀνυπομονησία στὴν συκοφαντία

Μία φορὰ, ἡ πνευματικὴ κόρη τοῦ Στάρετς Ζαχαρία (1850-1936), ἡ ὁποία ἔγραφε τὴν βιογραφία του, ἔφθασε στὸ σπίτι ποὺ ἔμενε.

Χαρούμενος ὁ Στάρετς εἶπε: «**Ἐπὶ** τέλους, νά! ἦλθε κάποιος νὰ με δῆ!...».

Αὐτὰ τὰ λόγια πείραξαν τὴν ὑπηρέτριά του: «**Μά,** τί λέτε, πάτερ; **Μήπως** ἐννοεῖτε ὅτι ὅλοι ἐμεῖς ποὺ καθόμαστε ἐδῶ δὲν εἴμαστε “κάποιοι”;...».

Ὁ Στάρετς ὅμως εἶχε πεί αὐτὸ γιὰ νὰ δοκιμάσει τὴν ταπεινώσή της.

«**Ἐπὶ** τέλους, νά! ἦλθε κάποιος νὰ με δῆ!” δὲν εἶπατε;... **Ἀλλὰ** τώρα θὰ Σᾶς πῶ κάτι γι’ αὐτήν καὶ τότε οὔτε “κάποιο” θὰ τὴν λέτε οὔτε θὰ χαίρεσθε, ὅταν ἔρχεται!».

Καὶ ἡ Γρουσάτκα ἄρχισε νὰ τοῦ λέει: «**Μία** φορὰ, σὲ κάποια γιορτῆ, ἤμουν στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Δανιήλ. **Ἦταν** ἐκεῖ πολὺς κόσμος, ἀλλ’ ἐγὼ εἶδα τὸν “κάποιο” σας νὰ παίρνη τὴν Θεῖα Κοινωνία στὸν κυρίως ναό, ἐνῶ ἐγὼ πῆγα στὸ παρεκκλήσι. **Τὴν** εἶδα λοιπὸν πῶς μπήκε μέσα καί, ἀπ’ ἐδῶ καὶ ἀπ’ ἐκεῖ, πῆρε τὴν Θεῖα Κοινωνία. **Ναί,** μετέλαβε αὐτὴ καὶ στὸν μεγάλο

ναὸ καὶ στὰ παρεκκλήσια δεξιὰ καὶ ἀριστερά. **Νά,** τέτοιος τύπος εἶναι αὐτή!...».

«**Γιατί** λέτε τὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα, Γρουσάτκα; **Τί** πάθατε; **Μά,** δὲν ἔχετε καταλάβει πῶς ὅλα αὐτὰ ποὺ λέτε γιὰ

μένα εἶναι παραμύθια;...», εἶπε ἡ προσβεβλημένη γυναίκα, κοιτώντας τὸν Γέροντα καὶ περιμένοντας ἀπ’ αὐτὸν νὰ κἀνη μία παρατήρηση στὴν Γρουσάτκα.

Ὁ Στάρετς ὅμως δὲν εἶπε τίποτα. **Τελικά,** ἡ

τώρα τὴν παρακαλοῦσε καὶ τὴν ἰκέτευε νὰ τὴν πληροφορήσει μὲ κάποιο σημεῖο, πῶς ἡ ἀμαρτία της συγχωρέθηκε.

Ἡ ταπεινὴ καὶ θερμὴ προσευχὴ της εἰσακούσθηκε. **Στὴν** διάρκεια μιᾶς ὀλονύκτιας Ἀγρυπνίας, εἶδε ξαφνικὰ μπροστά της ἓνα ἀσυνήθιστο φῶς. **Κοίταξε** ψηλὰ καὶ εἶδε τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ νὰ στέκεται στὸν ἀέρα, σὲ στάση προσευχῆς. **Τὰ** χεῖρα Της ἦταν ψηλά, ὅπως ἐμφανίζεται στὴν Εἰκόνα τῆς Δέησης. **Δὲν** κρατοῦσε ὠμοφόριο ὅμως.

- **ὦ,** Μητερούλα, Βασίλισσα τῶν Οὐρανῶν! **Φώναξε** αὐθόρμητα ἡ Ἀναστασία, μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς καρδιάς της.

- **Τί** τρέχει, μητερούλα; τὴν ρώτησαν οἱ Μοναχὲς ποὺ ἔτρεξαν κοντὰ της.

- **Δὲν** εἶναι τίποτα, μὲ πῆρε γιὰ λίγο ὁ ὕπνος, ἀπάντησε ἐκείνη.

Τὸ ὄραμα τέλειωσε. **Μετὰ** ἀπὸ αὐτὸ ὅμως ἡ Ἀναστασία ἠρέμησε. **Διηγήθηκε** τὸ ὄραμα μόνο στὴν Παρασκευὴ καὶ τὴν θερμοπαρακάλεσε νὰ μὴν τὸ πεί σὲ κανέναν.

Ἡ Παρασκευὴ δέχθηκε νὰ μοῦ τὸ διηγηθεῖ, μόνο ἀφοῦ τῆς ἐξήγησα πῶς μετὰ τὸν θάνατο τῆς Ἀναστασίας ἡ δέσμευση αὐτὴ δὲν ἰσχύει. **Μετὰ** τὸν θάνατο κάποιου, μπορεῖ νὰ διηγηθεῖ κανεὶς αὐτὰ ποὺ τὸν ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ δεῖ, ἀφοῦ αὐτὸ γίνεται γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ.

(*) Πέτρου Μπότση, Οἱ Φιλόθεες, Β'. Ὁσία Ἀναστασία, σελ. 81-83, Ἀθήνα 1993. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) Τὴν μετονομασθεῖσα στὸ Ἀγγελικὸ Σχῆμα Ἀθανασία (1809-1874).

Γρουσάτκα πῆγε στὴν κουζίνα καὶ τότε ὁ Στάρετς μίλησε:

«**Λοιπὸν,** τί πνευματικὸ τέκνο εἶσαι ἐσὺ δικό μου; **Ὡστε** δὲν ἄντεξες οὔτε μία μικρὴ συκοφαντία καὶ ἄρχισες νὰ δικαιολογήσαι; **Ἔρχεται** τώρα ἡ Γρουσάτκα ἀπὸ τὴν κουζίνα. **Βάλε** τῆς μία βαθειὰ μετάνοια καὶ ζήτησέ της συγχώρηση».

Ἡ κατηγορηθεῖσα γυναίκα ἀμέσως ἔκαμε ὅπως τῆς εἶπε ὁ Στάρετς.

(*) Ὁ Στάρετς Ζαχαρίας, σελ. 134-135, ἐκδόσεις Ἱεροῦ Κοινοβίου Ἐυαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἐκδόσεις Δ', Ὁρμύλια 2002. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Θαυμαστή αποκάλυψη

**‘Ο απρόσεκτος λόγος
ἀφελούς Μοναχοῦ
πὸ δέχθηκε παιδαγωγικὴ
τιμωρία ἀπὸ τὸν Θεὸ*
‘Η κόλαση καὶ ὁ παράδεισος**

Στὸ Γηροκομεῖο τῆς Ἀγιορειτικῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου ἦταν ἕνας Παρανοσοκόμος, ὁ Πατέρας Γρηγόριος, λίγο ἀφελῆς μὲν, ἀλλὰ πολὺ καλοκάγαθος.

Μοῦ εἶχε διηγηθῆ ὁ ἴδιος, πρὶν ἀπὸ σαράντα χρόνια περίπου, ὅτι ὅταν ὑπηρετοῦσε στὸ Γηροκομεῖο τῆς Μονῆς, τοῦ εἶχε δώσει ἕνας ἀδελφὸς ἕνα σταφύλι εὐλογία. Ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν καλωσύνη του δὲν τὸ ἔφαγε, ἀλλὰ τὸ ἔκοψε μικρὰ τσαμπάκια καὶ τὸ μοίρασε σὰ Γεροντάκια. Ἐνα δὲ φιλότιμο Γεροντάκι τοῦ ἔδινε συνέχεια εὐχῆς: «Καλὸ Παράδεισο! Καλὸ Παράδεισο!», γιὰ τὴν ἦταν καὶ τὸ πρῶτο σταφύλι πὸ εἶχε γευθῆ, ἀφοῦ τὰ σταφύλια δὲν εἶχαν ὠριμάσει ἀκόμη.

Ὁ Παρανοσοκόμος λοιπὸν μὲ τὴν ἀφέλειά του τοῦ ἀπήνησε ἀσειευόμενος:

- Φάε, εὐλογημένε μου, σταφύλι. Ἐδῶ εἶναι ὁ Παράδεισος καὶ ἡ κόλαση.

Παρ’ ὅλο πὸ δὲν τὸ πίστευε αὐτὸ –τὸ εἶπε ἀστεῖα καὶ εἶχε ἐλαφρυντικά λόγῳ τῆς ἀφελείας του– τί ἔπαθε ὅμως;

Βλέπει τὴν νύκτα ἕνα φοβερὸ ὄνειρο, ἀλλὰ ἐνίωθε σὰν νὰ ἦταν ζυπνητός! Ἀντίκρυσε λοιπὸν μία πύρινη θάλασσα καὶ ἀπέναντι ἕναν ὠραῖο κόλπο

μὲ κρυστάλλινα παλάτια καὶ ἕναν σεβάσμιο Γέροντα, πὸ εἶμεινε ἐκεῖ σὸν πολὺ ὁμορφο κόλπο, πὸ ἀκτινοβολοῦσε, ἀφοῦ καὶ τὰ γένια ἀκόμη φαίνονταν σὰν μεταξωτά. Ἐκεῖ γνώρισε καὶ ἕναν Ἀδελφὸ τῆς Μονῆς, πὸ εἶχε κοιμηθῆ πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, καὶ τὸν ἐρώτησε τί εἶναι αὐτὰ τὰ παλάτια, γιὰ τὸν ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση, καὶ ποιοὺς ὁ σεβάσμιος Γέροντας.

Ὁ Ἀδελφὸς τοῦ εἶπε:

- Αὐτὸς εἶναι ὁ Γερο-Ἀβραάμ, καὶ αὐτὸς ὁ ὁμορφος κόλπος μὲ τὰ κρυστάλλινα παλάτια εἶναι «ὁ κόλπος τοῦ Ἀβραάμ», ὅπου ἀναπαύονται οἱ ψυχῆς τῶν Δικαίων.

Ἐνῶ ὁ Ἀδελφὸς ἔλεγε αὐτά, τὰ ἀκούει ὁ Δίκαιος Ἀβραάμ καὶ λέει μὲ αὐστηρὸ ὕφος σὸν Παρανοσοκόμο Πατέρα Γρηγόριο:

- Ἐσὺ νὰ φύγης γρήγορα ἀπὸ ἐδῶ, δὲν ἔχεις καμμία θέση!

Μὲ τὸ μάλωμα ὅμως πὸν τοῦ ἔκανε ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ, καὶ ὅπως ὁ Παρανοσοκόμος γύρισε νὰ φύγη βιαστικά, ἐνίωσε ὅτι τὸν ἄρπαξε ἡ φλόγα ἀπὸ τὴν πύρινη ἐκεῖνη θάλασσα καὶ ἀπὸ τὸν πόνο ζύπνησε.

Τὶ νὰ ἰδῆ ὅμως!... Τὸ πόδι του ἐκεῖνο, σὸ ὁποῖο ἐνίωσε τὸ κάψιμο, ἦταν γεμάτο ἀπὸ φουσκάλες καὶ ἐγκαύματα καὶ πονοῦσε συνέχεια εἴκοσι ἡμέρες, μὲχρι νὰ θεραπευθοῦν οἱ πληγῆς μὲ ἀλοιφῆς καὶ διάφορα ἄλλα πρακτικὰ βότανα.

Μετανόησε πολὺ γιὰ αὐτὸ πὸν εἶχε πεῖ καὶ ἦταν πολὺ προσεκτικὸς σὰ λόγια του σὸ ἐξῆς.

(*) Γέροντος Παῖσιου Ἀγιορείτου, Ἀγιορεῖται Πατέρες καὶ Ἀγιορεῖτικά, σελ. 124-125, ἔκδοσις Ἰεροῦ Ἡσυχαστηρίου Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, Σουρωτῆ Θεσσαλονίκης 1998. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

**Ἄς ἐτοιμαζώμαστε
γιὰ τὴν Πανήγυρι τῶν Ἁγίων***

Σήμερα τὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα ἔλεγε: «πηγαίνετε νὰ τοὺς καλέσετε ὅλους, ἕως ὅτου γεμίση ὁ οἶκος μου, οἱ θέσεις μας σὸν οὐρανὸ»...

Θὰ βγαίνουν συνεχῶς Ἅγιοι, καὶ σὲ αὐτοὺς πρέπει νὰ στρυμωχθοῦμε καὶ ἐμεῖς, γιὰ νὰ ἔχωμε καλύτερη θέσι σὸν οὐρανὸν...

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας λένε κάτι πολὺ σημαντικό. Ὁ Θεὸς ἔχει δώσει, λέγει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς, μία δύναμι σὸν ἄνθρωπο: «πάντας μεταφέρειν εἰς ἑαυτὸν τοὺς ἁγίους», νὰ μπορῆ νὰ φέρῃ ὅλους τοὺς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας ἐπάνω του.

Μποροῦμε λοιπὸν νὰ φορτωνώμαστε ὅλους τοὺς ἁγίους. Πῶς;...

Μὲ τὴν μίμησι τῆς ζωῆς τους.

Ὅτι ἔκαναν αὐτοί, θὰ τὸ κάνωμε καὶ ἐμεῖς.

Ἄς ἐτοιμαζώ-

μαστε νὰ μποῦμε στὴν πανήγυρι τῶν Ἁγίων. Κανένας δὲν ὑπάρχει ἐδῶ μέσα πὸν πρέπει νὰ ἀποκλεισθῆ. Ὁ καθένας μας, τὸ λέμε καὶ θὰ τὸ ξαναποῦμε, μπορεῖ νὰ εἶναι ἐκεῖ ἐπάνω.

Μά, θὰ μοῦ πεῖτε, χάλασαν τὰ χρόνια, Γέροντα.

Ὅχι, δὲν χάλασαν τὰ χρόνια, ἔτσι ἦταν πάντοτε ἡ ζωῆ. Μόνον νὰ ἔχωμε ζωντανὴ τὴν μνήμη τοῦ Χρι-

■ «Μέσα μου δεν μπορούσα να ήσυχάσω...»

Λίγη ευαισθησία, λίγη καλωσύνη...*

Στὸ ΚΤΕΛ Ὑπεραστικῶν Λεωφορείων

- **Κυρία**, πεινάω... Δώσε μου κάτι να φάω!...
Τὸν κοίταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω ἡ κυρία Ἀρετή.
Ἔνα νέο παιδί ἦτανε, μὲ καθαρό πρόσωπο.

- Ποῦ μένεις, παιδί μου;... τὸν ρώτησε. **Και**
γιατί δὲν εἶσαι στὸ Σχολεῖο τέτοια ὥρα;...

- Ἐφυγα ἀπὸ τὸ Σχολεῖο μὲ κάτι φίλους μου,
ἀλλὰ μετὰ μὲ παράτησαν,... τῆς εἶπε μελαγ-
χολικά.

Δὲν ἱκανοποιήθηκε ἀπὸ τὴν ἀπάντηση ἡ
κυρία καὶ συνέχισε:

- **Οἱ** γονεῖς σου ποῦ εἶναι;... Ἐχεις γονεῖς;...

- Ἐχω. **Εἶναι** ἀνεργοὶ καὶ οἱ δύο. **Πεινάμε**,...
τῆς εἶπε. **Μοῦ** ἀγοράζετε κάτι;...

Κοντοστάθηκε ἡ κυρία Ἀρετή. Ἐλεημοσύνες
ἔκανε πολλές καὶ ἔδινε ἀρκετὰ χρήματα στὸ
Φιλόπτωχο τῆς Ἐνορίας τῆς. **Ἀλλὰ** στὸν δρόμο
δὲν συνήθιζε νὰ δίνει χρήματα. Ἐλα ὁμως ποῦ
τοῦτο τὸ παιδί τῆς εἶχε τραβήξει τὸ ἐνδιαφέ-
ρον! **Τὸ** βλέμμα του εἶχε τόσο ειλικρίνεια...

Ἐψαξε τὴν τσέπη τῆς –πάντα συνήθιζε νὰ
ἔχει κάνα δυὸ ψιλὰ. **Βοήκη** ἓνα δῆευρω καὶ τοῦ
τὸ πρότεινε.

- **Πάρε** αὐτό, παιδί μου, αὐτό ἔχω τώρα.

- **Δὲν** θέλω χρήματα, κυρία,... ἔκανε λίγο πί-
σω τὸ παιδί. **Μπορεῖτε** νὰ μοῦ ἀγοράσετε κάτι
νὰ φάω;

Τοῦ ἔκανε τὴν χάρη. **Πῆγαν** μαζὶ στὴν καντίνα.

- **Τί** θέλεις ἀπ' αὐτά; **Διάλεξε**,... τοῦ λέει.

Πῆρε ἓνα σάντουιτς μὲ τὰ δύο εὐρώ. **Εὐχα-**
ρίστησε καὶ ἔφυγε.

Ἡ κ. Ἀρετὴ ἀνέβηκε στὸ
λεωφορεῖο γιὰ τὸ ταξί-
δι. **Πρὶν** καλά-καλὰ τα-
κτοποιηθεῖ στὴν θέση
τῆς, βλέπει μπροστά
τῆς ἓνα χέρι. **Τὸ** χέρι ἐ-
νὸς ἀγνώστου, ποῦ τῆς μι-
λοῦσε δειλά.

- **Κυρία**, πάрте το, Σᾶς παρακαλῶ...

Ἦταν κάποιος ποῦ τῆς ἔδινε ἓνα δῆευρω!

Σάστισε...

- **Σᾶς** εἶδα ποῦ δώσατε κάτι νὰ φάει σὲ ἐκεῖ-
νο τὸ παιδί, ἄρχισε νὰ τῆς ἐξηγεῖ δειλά-δειλά.
Εἶχε ζητήσει καὶ ἀπὸ μένα πρὶν, καὶ δὲν τοῦ
ἔδωσα. **Μέσα** μου ὁμως δὲν μπορούσα νὰ
ἡσυχάσω. **Και** ὅταν εἶδα Ἐσᾶς νὰ τοῦ δίνετε,
χάρηκα. **Πάрте** το τώρα αὐτό, σᾶς παρακαλῶ,
γιὰ νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ συμμετοχὴ στὴν καλὴ σας
πράξη.

Τὰ ἔχασε ἡ κ. Ἀρετὴ. **Κάτι** πῆγε νὰ ψελλίσει,
πῶς τὸ σάντουιτς κόστιζε ὅλο καὶ ὅλο δύο εὐρώ.
Νὰ τὰ μοιράζονταν τουλάχιστον. **Μπροστά**
στὴν βιασύνη τῆς ὁμως νὰ τακτοποιήσει τὰ
πράγματά τῆς καὶ στὴν ἐπιμονὴ τοῦ ἄλλου,
μηχανικὰ ἄπλωσε τὸ χέρι τῆς καὶ πῆρε τὸ δί-
ευρω. **Δὲν** κατάλαβε καὶ ἡ ἴδια πῶς...

Γύρισε πίσω νὰ δεῖ τὸν ἄνθρωπο. **Δὲν** πρό-
λαβε. **Γιατί** εἶχε κατεβεῖ ἀμέσως. **Τὸ** λεωφο-
ρεῖο εἶχε βάλει μπρός!

Ποιός ἦταν ὁ ἄνθρωπος αὐτός;...

Δὲν ἤξερε. **Ἦξερε** μόνο ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς εἶχε
γεμίσει ἀπὸ χαρὰ. **Χαρὰ**, γιατί ὑπάρχει τόση
ευαισθησία κρυμμένη γύρω μας, τόση εὐγέν-
εια, τόση ἀνθρωπιά.

(*) Περιοδ. «Πρὸς τὴ Νίκη», ἀριθμ. τεύχους 767 / Ἰανου-
άριος 2014, σελ. 8-9. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

στοῦ καὶ τῶν Ἁγίων στὴν καρδιά μας.

* * *

Κάποτε ὁ Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος ἀπὸ τὴν
Πάρο, ἅγιος ἄνθρωπος, μοῦ ἔλεγε κλαίγοντας ἓνα
ὄραμά του.

Εἶχε ἀγωνία. **Κάτι** συνέβαινε στὴν Ἑλλαδικὴ κοι-
νωνία καὶ ἔλεγε: «**Πῶς** χάλασε ἡ κοινωνία; **Πάει**, θὰ
πεθάνη ἡ κοινωνία»...

Και ἀπογοητευμένος σηκώνει τὸ βλέμμα του καὶ τί
βλέπει; **Στρατιὰ** ἀμέτρητη ἀπὸ Ἁγίους, μιλιούνια –οὔτε
ἀρχὴ οὔτε τέλος εἶχαν– καὶ τὴν Παναγία μπροστά, ἡ
Ὅποια ὑψωνε τὰ χέρια στὸν Χριστὸν καὶ ἔλεγε:

«**Αὐτοὶ** εἶναι δικοὶ μου... **Σὲ** παρακαλῶ, ἐκείνους
ποῦ εἶναι κάτω, θέλω νὰ σώσης».

Τότε τῆς λέγει ὁ Χριστός: «**Μά**, ἀμαρτάνουν».

Και ἡ Παναγία ἀπαντᾷ: «**Ἀμαρτάνουν**· ἀλλὰ, ὅσο

ὑπάρχει τὸ ἔλεός Σου καὶ ὅσο ὑπάρχω Ἐγώ, ἡ Μάνα
αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τοὺς
ἀφήσης νὰ χαθοῦν».

«**Καλά**, Μητέρα, θὰ σώσω καὶ αὐτούς».

Και ὁ Γέροντας ἔβλεπε μυστικά νὰ προστίθενται,
νὰ προστίθενται ἀμαρτωλοὶ καὶ νὰ βγαίνουν και-
νούργιοι Ἅγιοι.

Ἄς ετοιμαζώμαστε, ἀδελφοί μου. **Ἀξίζομε** τόσο,
ὅσο περισσότερο προσπαθοῦμε καὶ ὅσο περισσό-
τερο δοκιμαζόμαστε καὶ προετοιμαζόμαστε γιὰ νὰ
εἶμαστε ἄξιοι τύποι καὶ προτυπώσεις τῆς Δευτέ-
ρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ἄξιοι νὰ ἀριθμηθοῦμε
ἀνάμεσα στὰ πλήθη τῶν Ἁγίων.

(*) Ἀρχιμ. Αἰμιλιανοῦ Σιμωνοπετρίτου, Λόγοι ἐόρτιοι μυστα-
γωγικοί, σελ. 339-340, ἐκδόσεις «Ἰνδικτος», Ἀθήνα, Φεβρουάριος
2014. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Οί δαίμονες υπενθυμίζουν τις ανεξομολόγητες αμαρτίες*

Τὸ πάθημα τοῦ μπαρμπα-Θεόδωρου καὶ ἡ δύναμις τῆς καθαρᾶς ἐξομολογήσεως

Ο μπαρμπα-Θεόδωρος ζούσε σ' ένα χωριό του Ξηρομέρου της Αίτωλο-ακαρνανίας.

Ήταν περίπου 52 ἐτῶν καὶ δὲν εἶχε ποτὲ ἐξομολογηθῆ. Πήγαινε ὅμως στὴν Ἐκκλησία καὶ εἶχε καλὴ προαίρεση.

Κάποτε, ὅταν βρέθηκε στὸν Ἀστακὸ (κωμόπολη) γιὰ μίαν ὑπόθεσή του, πῆγε στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, βρῆκε τὸν ἐφημέριο π. Ἱερόθεο, ποὺ ἦταν καὶ Πνευματικὸς, καὶ ἐξομολογήθηκε.

Ἔκανε μίαν τυπικὴ ἐξομολόγηση καὶ τὶς βαρειῆς αμαρτίες δὲν τὶς εἶπε. Ἐκεῖνος γιὰ νὰ τὸν στηρίξει στὴν μετάνοια τοῦ συνέστησε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου στὴν Κεφαλληνία ποὺ πανηγυρίζει τὸ καλοκαίρι στὶς 16 Αὐγούστου.

Πράγματι, ὁ αἰείμνηστος μπαρμπα-Θεόδωρος, μετέβη μὲ ἄλλους προσκυνητὲς στοὺς Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Γερασίμου στὶς 15 Αὐγούστου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 15ης Αὐγούστου μεταφέρουν τὴν τιμία Λάρνακα τοῦ Ἁγίου Γερασίμου στὸν μεγάλο Ναὸ γιὰ τὴν τελετὴ τῆς πανηγύρεως. Κατὰ τὴν μεταφορὰ ἡ Λάρνακα τοῦ Ἁγίου περνᾷ πάνω ἀπὸ ἀρρώστους, κυρίως δαιμονισμένους καὶ τὴν συνοδεύει ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς περιοχῆς περιστοιχούμενος ἀπὸ πλειάδα Ἱερέων τῆς νήσου Κεφαλλονιάς.

Βρέθηκε λοιπὸν καὶ ὁ μπαρμπα-Θεόδωρος ἐκεῖ κοντά, σὰν τὸν Ζακχαῖο, παρακολουθώντας τὴν τελετὴ τῆς μεταφορᾶς τῆς τιμίας Λάρνακας τοῦ Ἁγίου.

Τότε λοιπὸν ξεπετάχθηκε ἕνας δαιμονισμένος καὶ ἄρχισε νὰ λέγη: «Θεόδωρε, τί θέλεις ἐσὺ ἐδώ;... Ἦλθε καὶ ὁ Θεόδωρος στὸν Καψάλη!» (Ἔτσι ἀποκαλεῖ τὸν Ἅγιο Γεράσιμο ὁ διάβολος).

Μετὰ ἀπευθυνόμενος σὲ ἕναν ἄλλο δαιμονισμένο τοῦ λέγει: «Θωμᾶ, ἀκοῦς; Ἦλθε καὶ ὁ Θεόδωρος στὸν Καψάλη! Δὸς του χαβαδάκι!».

Ἀρχισαν, λοιπὸν, νὰ τοῦ φωνάζουν υπενθυμίζοντας καὶ αμαρτίες, τὶς ὁποῖες δὲν εἶχε ἐξομολογηθῆ καὶ οἱ ὁποῖες ἦταν θανάσιμες, ἐνῶ αὐτὸς ἐνιωθε κατατροπιασμένος.

Ἀκούοντας ὅλα αὐτὰ ὁ μπαρμπα-Θεόδωρος, ἔντρομος ἔτρεξε μπροστὰ στὴν τιμία Λάρνακα καὶ ἀπευθυνόμενος στὸν αἰείμνηστο Ἀρχιερέα π. Ἱερόθεο Βουῆ, τοῦ λέγει: «Τρελλαίνομαι, θέλω Πνευματικὸ νὰ ἐξομολογηθῶ τώρα».

Τότε ὁ αἰείμνηστος Ἀρχιερεὺς σταμάτησε τὴν πομπή, δέχθηκε μὲ στοργή τὸν μπαρμπα-Θεόδωρο καὶ ἀνέθεσε σὲ ἕναν Πνευματικὸ νὰ τὸν ἐξομολογήσει κατ' ἰδίαν μέσα στὸν μικρὸ Ἱερὸ Ναό, ἐνῶ ἡ πομπὴ συνέχισε τὴν πορεία της.

Μετὰ οἱ δαιμονισμένοι δὲν μπορούσαν πλέον νὰ τοῦ ποῦν τίποτε, γιὰτὶ εἶχαν σβησθῆ οἱ αμαρτίες του μὲ τὴν καλὴ ἐξομολόγηση.

* * *

Αὐτὰ τὰ διηγήθηκε αὐτοῦσια ὁ αἰείμνηστος μπαρμπα-Θεόδωρος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τότε ἄλλαξε ριζικὰ τὴν ζωὴ του,

ζώντας μὲ συνεχή μετάνοια καὶ τηρώντας μὲ φόβο Θεοῦ τὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ. Ἐφθασε σὲ ἡλικία 95 ἐτῶν καὶ ἀπεβίωσε ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοία τὴν 23ῆ Ἀπριλίου 2000.

Αἰωνία του ἡ μνήμη. Ἀμήν!

(*) Ἀσκητὲς μέσα στὸν κόσμο, τόμος Α', Ἅγιον Ὄρος, σελ. 328-329, ἔκδοσις Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος», Μεταμόρφωση Χαλκιδικῆς, 2008. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

- Ταχυδρομικὴ Διεύθυνσις: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων, 145 65 Ἅγιος Στέφανος, Τ.Θ. 51891, Ἑλλάδα - GR
- Ἡλεκτρονικὴ Διεύθυνσις (e-mail): mhangels@hsir.org • Ἀριθμὸς τηλεφωνικῆς κλήσεως: (+30) 22950 22582
- Τηλεαντίγραφο (FAX): (+30) 22950 22582 • Ἐκδίδεται σὲ διάφορες γλώσσες: βλ. www.hsir.org/Publications_el/OikodomiParamythia.html • Διανέμεται καὶ ἀποστέλλεται δωρεάν • Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστάσια τοῦ Σεβασμ. † Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.